

První kapitola

Victorine malovala na zeď. Díval jsem se, jak dokresluje detail na tmavý okraj nástěnné malby. Z vesmíru se valily roje krychlí, každá vyvedená dvěma úspornými tahy tmavě modré a černé. Vystupovaly z temně nachového pozadí prašného mraku, seskupovaly se do nerovných řad, smyček a řetězů, aby se zformovaly do větších a zlověstnějších útvarů – hustých temných zástupů, které sršely blesky jako flotila bouřkových mraků. Nic z toho Victorine nenamalovala, všechno bylo dílem jiných školáků, kteří mnohdy už dávno dospěli nebo odešli.

Ale Victorine obraz doplňovala, nanášela barvu přes barvu. Z bouřkových mraků se nově hrnula smečka tvorů – podivná pokřivená protáhlá stvoření se šiléným pohledem v očích, samý sval, spár, srst a zuby.

„Vím, že opravdoví vlci nejsou,“ prohlásila, jako by čekala, že při pohledu na její výtvar něco takového namítnu. „Vím, že jim tak jenom říkáme. Ale klidně by to mohli být vlci.“

„Nikdy jsi vlky neviděla.“

„Nepotřebuju je vidět.“

„Jsou připomínkou toho, co nás sem vyštvalo,“ pronesl jsem tiše. „Proto jsou na té zdi. Ale ty je kreslíš, jako by měli každou chvíli seskočit z oblohy. Cítíš se tak?“

Victorine odložila štětec na okraj železné krabičky, kterou držela ve druhé ruce. Měla v ní samé improvizované materiály: chemická barviva a stabilizační emulze, které kdysi sloužily úplně jinému účelu ve velkém plánu naší osady. Některé barvy jí zůstaly zapovězeny, protože se nám nikdy nepodařilo najít správné přísady, nebo jimi nemohla plýtvat na něco tak zbytného, jako

je školní murál. Jako štětce používala klacíky zakončené chomáči ztvrdlých zvířecích chlupů z dobytka, který jsme chovali na jídlo a ošacení. Samotná krabička s barvami původně tvořila přední kryt přenosného systému podpory života, který někdo kdysi dávno rozebral a důležité součástky použil někde jinde. Byl to skoro zázrak, že se Victorine s tímhle náčiním podařilo cokoliv na zeď namalovat. Ale její vlci vypadali jako živí a čišela z nich zoufalá energie a odhodlání.

„Co bych podle tebe měla cítit?“ odpověděla na moji otázku otázkou.

V tu chvíli se ozvalo mohutné zadunění a země se otřásla. Všechno se zachvělo. Zvedli jsme hlavy – nahoru nad zeď, nahoru nad školu, nahoru ke stropu jeskyně vysoko nad námi. Ozvalo se druhé zadunění a ze stropu se uvolnila sprška prachu a špíny. Stropní světla zablikala a zhasla. Následovalo třetí zadunění, ještě silnější než ta předchozí. K zemi začaly padat větší kameny a balvany. Jeskyní se rozléhal křik.

Victorine ale zůstala klidná.

„Jsou tady,“ poznamenala a o krok poodstoupila od svého díla. „Jsou tady a chtějí se probourat dovnitř.“ Z jejího tónu čišelo tiché obvinění. „To znamená, žeš to nedokázal, Migueli. Znamená to, žeš to nedokázal a všechno tady skončí.“

Namočila štětec do nádoby s ředidlem a začala jím metodicky míchat.

Dunění přešlo v tiché pulzování budíku. Z míchání Victorinina štětce se stalo táhlé hvízdání vzduchových oběhových čerpadel, která se vrčením probrala k životu. Pichlavou bolest v očích mi ve skutečnosti nezpůsobovaly padající kamenné úlomky, ale to, že jsem se je po týdnech spánku nutil otevřít.

Byl jsem vzhůru.

Byl jsem vzhůru a ležel jsem v torporové komoře.

V první chvíli jsem se jen tak vznášel ve stavu beztlíže a stačilo mi vědomí, že jsem přežil let, že loď vydržela pohromadě dost dlouho na to, aby mě dopravila na místo střetu. Vzhledem k tomu, v jakém stavu se nacházelo naše vybavení a obrana, jsem už jenom za to mohl být vděčný. Torporová komora člověka udržela v hibernaci pár týdnů, ale nebyla ani zdaleka tak spolehlivá jako dlouhodobé kryogenické jednotky, které jsme kdysi považovali za samozřejmost. Jednou jsem to risknul a přežil jsem. Před návratem do Sluneční Doliny to budu muset risknout ještě přinejmenším jednou.

Chvíli jsem počkal, sebral síly a pak jsem se pustil do odpojování monitorů a kanyl. Po té zdlouhavé a bolestivé námaze jsem si zase chvíli odpočinul, než jsem se začal nezaujatým, metodickým okem lékaře prohlížet. Modré světlo torporové komory nelítostně odhalovalo všechno. Skvrny, jizvy, ochablé svaly, bílé chlupy – samí staří známi. K tomu pár čerstvých otlaků, nějaké modřiny a sem tam krvácení. Jako obvykle necitlivé a roztřesené prsty. Každopádně nic, co by mě mohlo v několika nejbližších hodinách zabít.

Vzpomínky na posledních pár dní před odletem byly stále ještě čerstvé. Detekce, potvrzení, rozhodnutí konfrontovat. Dobrovolně jsem se na tu operaci přihlásil. Argumenty pro a proti, slzy a nervózní sbohem. Loučení s Nicolou a Victorine. Start z kráteru s falešným dnem nad hangárem pro raketoplány. Šílený tlak v kostech, když raketoplán nabíral rychlost pod ochranou protoplanetárního prachového disku. Deset gécek, čtyři celé sedm desetin hodiny. Většinu času jsem byl milosrdně v bezvědomí a vydržel jsem to jenom díky sadě agresivních opatření na podporu života, která ulevila mému srdci a plicím. Celá páteř mě pořád bolela, poté co ji prudké zrychlení stlačilo, a teď se zase ve stavu beztlíže pomalu bolestivě natahovala.

Dost drsné pro mladého muže, vražedné pro relikvii, jako jsem já.

Proč jsem se na tu misi dobrovolně přihlásil? Odpověď jsem musel vydolovat z hlubší vrstvy vzpomínek. Když jsem na ně narazil, byl to podobný pocit, jako když uvolněný zub brnkne o nerv – okamžitý prudký nával syrové bolesti.

Aha, ano. Tak *proto*.

Politické pokání.

Chtěl jsem odčinit chybu, poskvrnění svého úřadu po zfušovaném pokusu mě svrhnout. Po kontroverzním soudu a zpackané popravě.

Rurik Taine se svíjel na zemi, ne tak docela mrtvý.

Moje chyba, všechno. Nic, co by mě mohlo připravit o funkci – nic kriminálního, jenom série špatných rozhodnutí –, ale dost na podkopání důvěry ve mě, důvěry, kterou jsem si těžce vydobýval od okamžiku založení Sluneční Doliny.

Potlačil jsem sebelítost. Rozhodl jsem se to udělat o vlastní vůli, nikdo mě do toho netlačil. Spojenci i pochybovači se mi to naopak pokoušeli rozmluvit. Ale já věděl, že se můžu vykoupit jedinečně tím, že přijmu svou odpovědnost.

Ted' jsem ten úkol musel dodělat.

Jakmile počáteční malátnost po probuzení z torporu odezněla, vylezl jsem z komory a proplul řídicí kabinou s pilotními sedadly a slabě podsvícenými přístroji. Na loď by se snadno vešla početnější posádka, ale já letěl sám. Vybral jsem si prostřední sedadlo, zvýšil jas displejů na normální úroveň, ale okna nechal zabedněná. Ujistil jsem se, že je loď v dobré kondici – technici odvedli solidní práci a udrželi ji v plně letuschopném stavu –, a obrátil pozornost ke komunikačnímu panelu, abych získal přehled o aktuální poloze vetřelce. Býval bych moc rád zjistil, že se jednalo o falešný poplach, datový prelud, nebo že si to posádka přilétající lodi z nějakého důvodu rozmyslela, změnila kurz zpět do bezhvězdného prostoru a nechala nás na pokoji.

Úlevy jsem se nedočkal. Pořád tam byla a pořád letěla přímo na Michaelin a Sluneční Dolinu.

Jemně jsem poupravil kurz. Použil jsem studené trysky, abych minimalizoval riziko odhalení. Od vetřelců dělilo moji loď pořád ještě třicet milionů kilometrů, ale ve srovnání s velikostí systému to byl kousíček. Přibližovali jsme se k sobě relativní rychlostí těsně pod čtyři tisíce kilometrů za sekundu. Za dvě hodiny budeme těsně u sebe.

Odplul jsem dozadu k pumovnici, otevřel jsem přetlakový poklop a prohlédl raketu, abych se přesvědčil, že se jí při startu nic nestalo.

Měl jsem jenom jednu střelu. Tlustý, dva metry dlouhý válec s kulatou špičkou spočíval v odpalovací konstrukci. Aktivační panel vypadal jako malá ploška na plášti střely s černými ovládacími prvky. Sotva jsem se ho dotkl, rozzářil se spleť rudých světél. Prošla startovacím cyklem a potom zůstala svítit na znamení, že je střela připravena. Uzavřel jsem poklop a odtlakoval raketovou šachtu, potom jsem otevřel vnější poklop a spustil konstrukci, dokud hlavice rakety nevyčnívala z trupu lodi.

Pak jsem se vrátil na velitelskou palubu. Prohlídka rakety, aktivace a příprava na odpal mi netrvaly ani deset minut.

Z hlavní řídicí konzole raketoplánu jsem do rakety nahrál taktické informace, dal jsem jí aktuální model pro výpočet polohy a rychlosti vetřelce. Ještě jednou jsem zkontroloval komunikační kanály pro případ, že by přišla výzva k přerušení útoku.

Žádná nepřišla.

A tak jsem počkal, dokud se naše relativní vzdálenost nesnížila na pouhé dva miliony kilometrů, a potom jsem raketu odpálil. Úchyty se uvolnily a střela bez dalšího vylétla vpřed a rychle zkracovala vzdálenost k cíli. Sledoval jsem, jak vetřelec zareaguje, jestli neprovede nějaký náhlý úhybný manévř, ale nezaznamenal jsem žádnou změnu v jeho kurzu. Vůbec mě to

nepřekvapilo – kdyby vetřelec dokázal střelu odhalit, objevil by dávno i moji polohu.

Podle řídicí konzole sledovala raketa přímý kurz k cíli. Jako dýka proklouzne mezi pohonné trysky a sama se zničí mikrosekundu před nárazem. Z dálky bude hmoto-antihmotový výbuch k nerozeznání od selhání relativistických motorů. Stejného selhání motorů, které nevyhnutelně nastane o zlomek vteřiny později, až se začne loď rozpadat.

Tím byl můj úkol v podstatě splněn, a tak jsem si dovilil pomyslet na spáče na té lodi. Pořád jsem netušil, kolik jich je ani kde a kdy se vydali na dalekou cestu. Nikdy se to nedozvíme. Ale chtěl jsem věřit, že uléhali do hibernačních kójí beze strachu v srdcích, bez vědomí hrůzy, která si jich musela všimnout, pronásledovala je napříč vesmírem a nakonec je přiměla k tomuhle poslednímu zoufalému pokusu najít útočiště.

Jednou najdeme způsob, jak nad nimi truchlit. Nebyli jsme založením vrahové ani jsme neměli nic proti posádce a pasažérům na té lodi. Bezpochyby se jen snažili někde schovat před vlky, hledali klidné místo, nenápadný úkryt. Proto jsme si ostatně i my vyhlédli Michaelin – proto jsme si vybrali celý ten systém – a je sem nejspíš přivedla stejná logika.

Jenže my jsme tady už byli. Zavrtali jsme se pod povrch Michaelinu a roky jsme dokazovali, jak dobře se umíme schovávat. Nikdy jsme se neprozradili a nehodlali jsme na tom nic měnit. Proto jsme také nemohli toho okázalého neohrabaného návštěvníka tolerovat. I kdyby nevěděli o naší přítomnosti, i kdyby nás nikdy neodhalili, pořád nám mohli na práh přivést vlky.

Proto museli zemřít, a navíc tak, aby to vypadalo jako nehoda.

Konzole se rudě rozblíkala a současně s tím se rozkvílel pronikavý výstražný signál. K mému zděšení došlo v navádění rakety k anomálii. Nemohl jsem dělat nic než se dívat, sledovat slabou telemetrickou stopu, tichý nízkofrekvenční šum, který měl

prakticky splývat s radiofrekvenčním šumem Michaela. Tryska se zasekla v jedné z krajních poloh a tlačila raketu mimo kurz.

Zaklel jsem. O problému s řízením jsme u těch improvizovaných raket věděli – chtěli jsme po nich výkony, které dalece přesahovaly jejich konstrukční možnosti –, ale udělali jsme všechno pro to, abychom problém minimalizovali.

„Srovnej se,“ zašeptal jsem.

Raketa silně vibrovala. Přetížení mohlo kdykoliv zaseknutou trysku uvolnit. Pořád tu byla naděje...

Ale konzole se znovu rozblíkala. Jiné chybové hlášení, jiný výstražný tón.

Pravděpodobnost zásahu nula.

Pravděpodobnost zásahu nula.

Pravděpodobnost zásahu nula.

S matematikou se nemělo smysl hádat. Raketa se příliš odchýlila od kurzu. Jestli najednou nezmění kurz i vetřelec, nepřicházelo v úvahu, že by ho raketa mohla zničit.

„Zrušit a zabezpečit,“ řekl jsem raketě. Ta slova byla určená řidičce konzoli, která obsahovala právě tolik umělé inteligence, aby porozuměla mluvené řeči. Směrem k raketě pak vylétl výboj přednastaveného dvojkového kódu.

Raketa se pokusí využít zbytky paliva k tomu, aby zaparkovala na udržovací orbitě, což nám umožní ji někdy v budoucnu vyzvednout. Taková záchranná operace může být dost náročná, ale lepší než ztratit bojovou hlavici.

Věděl jsem, co teď musím udělat. Od začátku jsem tušil, že k tomu možná dojde, ale snažil jsem se na to nemyslet, dokud existovala naděje, že bychom si mohli vystačit s první obrannou linií.

Když ovšem raketa selhala, nezbyvalo mi než se uchýlit k jediné další možnosti, jak světlohonce zastavit. Nebyla to nijak chirurgicky přesná akce, pro Sluneční Dolinu navíc ve výsledku hodně drahá... a hlavně se nikdy nedozvím, jestli uspěla, nebo ne.

Ale jinou možnost jsem neměl.

„Protokol dva,“ oznámil jsem raketoplánu. „Nulové odvolání.“

Potvrzení?

„Cydonia,“ použil jsem předpřipravený kód.

Raketoplán přijal moje pokyny. Zažehl trysky na stlačený plyn a upravil trajektorii přímo na vetřelce. Pokusí se letět po stejné dráze jako raketa a proklouznout mezi motory. Pro raketu to byl obtížný manévř, pro objemný raketoplán ještě obtížnější. Ale aspoň už nezáleželo na tom, jestli pláštěm prosákne trocha radiace z motorů vetřelce.

Neměl jsem žádnou výzbroj, takže ke zničení musím použít jenom hmotu a rychlost. Bude to stačit.

Byl jsem klidnější, než jsem čekal. Nezbyval prostor pro pochybnosti ani ztrátu odvahy. Přenechal jsem lodi veškeré nezbytné řízení a vyloučil možnost zrušení této pravomoci. Mohl jsem se s lodí přetahovat o řízení, škemrat o život, ale ani absolutní ztráta odvahy nic nezmění.

Zanedlouho zemřu.

Při té příležitosti odsoudím k záhubě všechny ty nevinné lidi na cizí lodi. Ale zachráním pět tisíc našich lidí ve Sluneční Dolině včetně ženy, kterou jsem miloval, a dcery, již přivedla do mého světa. Představoval jsem si Nicolu a Victorine, jak spolu sedí u našeho stolu, Nicola říká, co se stalo, Victorine to vstřebává a pár vteřin se statečně drží, než pravda prolomí její obranu. Nebyl jsem její otec a nikdy nepoznám lásku vlastní dcery, ale věřil jsem, že si mě Victorine oblíbila.

Duševně jsem se připravoval na náraz a sledoval, jak se odpočet blíží k nule. Následoval bílý záblesk a já si pár bláhových vteřin myslel, že to byl samotný náraz. Ale bílá záře nemizela. Tlačila se stěnami kabiny a přes zabeďněná okna, než konečně pohasla.

Raketoplán sebou silně trhl.

Odpočet dojel na nulu a pokračoval dál.

Takže jsem nebyl mrtvý. Ale *něco* se stalo. Skoro slepýma očima jsem viděl, že všechny lodní systémy zhasly. Ucítíl jsem jenom jediný záškub, ale podvědomě jsem cítil, že se celá loď nekontrolovaně naklání na stranu.

Zalupal jsem po dechu, ohromen vlastní pokračující existencí. Byl jsem v šoku, zmatený a docela naštvaný, že jsem byl oloupen o vykoupení, kterého jsem doufal dosáhnout v okamžiku smrti.

Moje oči se pomalu vzpamatovávaly z té pronikavé bílé záře a také raketoplán začínal pomalu obnovovat funkce. Kontrolky na řídicí konzoli se probudily k životu. Loď utrpěla nějaké škody, ale ani zdaleka ne takové, jaké by odpovídaly střetu s jiným plavidlem. Vnější trup byl poškozený, ale ne nárazem.

Pak následovala sprška úderů, krátká série ran a škrábanců na trupu raketoplánu. Skončila stejně rychle, jako začala.

Začínal jsem chápat.

Nakonec nebylo potřeba, abych vetřelce zasáhl. Pár vteřin před srážkou nevydržely jeho motory nápor. Bílý záblesk zvěstoval výbuch motorů lodi, který můj raketoplán ochromil, ale nezničil ho. Vzápětí jsem proletěl oblakem trosek z bývalé lodi.

Raketoplán byl zmatený. Dostal úkol, ale cíl toho úkolu už neexistoval.

Nulové řešení protokolu dva.

Nulové řešení protokolu dva.

Nulové řešení protokolu dva.

Zrušit podmínku nulového odvolání?

„Ano,“ vykotal jsem zadýchaně. Pořád jsem nemohl popadnout dech po ledové facce překvapivého přežití. „Ano – zruš podmínku nulového odvolání. Potvrď zrušení.“

Podmínka nulového odvolání nyní zrušena. Čekám na rozkazy.

Rozkazy. Ta představa mi připadala absurdní. Jaké jsem mu měl teď dát rozkazy? Před pár okamžiky jsem z hlavy vypudil veškeré myšlenky kromě těch na bezprostřední zánik. A teď se ode mě

čekalo, že nějak nahmátnu přerušené vlákno svého života, najdu nový smysl a budu dál žít.

„Já... nevím,“ koktal jsem. „Prostě se... stabilizuj. Drž kurz a... vyhodnoť, co se sakra stalo. A... přivolej zpátky raketu, jestli jí zbylo dost paliva, aby se dokázala vrátit.“

Raketoplán dalších třicet minut proplouval troskami po výbuchu. Potom se z konzole ozvalo zapípání. Tichý tón jako zdvořilé odkašlání v divadle.

Raketoplán něco zaznamenal. Nešlo o aktualizaci polohy rakety ani o vzkaz ze Sluneční Doliny nebo některého z Apoštolů. Ale byl to elektromagnetický signál, opakuující se radiový impuls se skoro přesně vteřinovými intervaly. Nechal jsem raketoplán shromáždit dostatek impulsů, aby mohl provést důkladnější analýzu a najít zakódovaný obsah. Žádný tam nebyl, jenom hladký vzeštný a sestupný tón, následovaný tichem, a potom další vzeštný a sestupný tón.

Plachtícímu raketoplánu se podařilo určit polohu zdroje signálu. Vzdaloval se od místa, kde vybuchl vetřelec, ale vektorem rychlosti velmi podobným mému, lišil se jen o pár stovek kilometrů za vteřinu. Kdyby se pohyboval spolu s mračnem trosek, byl by už desítky milionů kilometrů daleko, ale takhle jsem ho měl necelé dva miliony kilometrů za zádi.

Něco přežilo výbuch nebo se od lodi oddělilo těsně před explozí. A to něco vydávalo přesně ten typ signálu, který se Sluneční Dolina posledních třicet let snažila nevysílat – jasný, opakuující se a nezaměnitelný indikátor funkční lidské technologie. Výbuch mohl, ale nemusel vlky přilákat, ale soustavný tíšňový signál určitě ignorovat nebudou.

Pokud ten signál neztichne. Velmi rychle.

Raketa se vrátila, přikradla se z temnoty a zaplula zpátky do odpalovací komory.

Vytáhl jsem ji do pumovnice a hned do ní začal doplňovat palivo ze zásob samotného raketoplánu. Trvalo to dlouho, ale jinou možnost jsem neměl. Při doplňování paliva jsem provedl choulostivou, ale důkladně nacvičenou operaci – odstranil jsem z rakety antihmotovou hlavici. Magnetický projektil – a s ním spojený aktivační a detonační systém – byl jako pěst velký kus sterilního kovu, čistý a lesklý jako umělé srdce. A měl moc velkou cenu na to, abych jím plýtlval proti cíli, který snadno zničí pouhá kinetická energie nárazu rakety.

Po odstranění hlavice a dotankování nádrže jsem zadal raketě souřadnice nového cíle a znovu ji vypálil.

A čekal.

Měl jsem celkem jednoduchý plán. Už jsem přenastavil kurz raketoplánu, který mě nakonec dopraví zpátky do Sluneční Doliny. Takhle daleko od disku jsem se nemohl snadno schovat za jeho prachovou clonu, jako když jsem odlétal z Michaelinu. Proto jsem musel se zážehy trysek na studený plyn šetřit, používat je v pseudonáhodných intervalech a co možná nejvíc je maskovat za proměnlivý šum samotného Michaela.

Až raketa dokoná své dílo, dovede mě naplánovaná trajektorie tak blízko k místu nárazu, abych mohl prozkoumat trosky a najít nějaké stopy vysílače. Potlačil jsem myšlenky na to, co by ty trosky mohly obsahovat.

Raketu dělilo od cíle třicet minut, když se znenadání ozval ten hlas.

Byla to žena a mluvila kanasiánsky, tedy jazykem, který používá většina z nás ve Sluneční Dolině.

„Pomozte mi. Někdo tohle musí slyšet. Prosím... pomozte mi.“

Řídicí konzole potvrdila, že hlas přichází ze stejného místa jako tíšňové volání. Byl to slaboučký signál, ale stejně problematický.

„Přestaň mluvit,“ prosil jsem, jako by mě mohla slyšet. „Za chvíli zemřeš, tak to nekomplikuj.“

Ale hlas pokračoval: „Nevím, kde jsem ani kdy. Ale něco se stalo a já jsem tu sama. Myslím, že loď... myslím, že se něco stalo s lodí, něco zlého. Jestli mě slyšíte a jste poblíž, potřebuju, abyste mi pomohli. Je mi zima... čím dál větší. Prosím, přijďte.“

Něco na tom hlase působilo přízračně, slabě a nepřírozeně, jako by ani nevycházel z lidského hrdla.

„Jsi vlk?“ zašeptal jsem do prázdnoty pilotní kabiny. „Jsi návnada a snažíš se mě nalákat do pasti, abych odpověděl?“

„Je mi strašná zima. Nevím, jestli to takhle má být. Nemůžu se hýbat... Od krku dolů vůbec nic necítím. Ani nevím, jestli opravdu mluvím. Slyším se... ale nezní to normálně. Mám pocit, jako bych slyšela mluvit ducha.“

„Protože jsi mrtvá,“ řekl jsem.

Poručil jsem konzoli otevřít zpětný komunikační kanál na stejné frekvenci.

„Přestaň mluvit,“ zopakoval jsem, tentokrát ovšem už pro ni. „Přestaň mluvit a zkus vypnout tísňový maják.“

Dvanáct vteřin ticha. Potom odpověď:

„Kdo jsi? Můžeš mi pomoci?“

„To je jedno, kdo jsem. Děláš hrozný hluk a musíš s tím přestat.“ Já teď dělal také hluk, ale raketoplán aspoň vysílal moji odpověď přímo jejím směrem, což minimalizovalo pravděpodobnost rozptylu a zachycení. „Když to nepůjde...“ Ale tady nebylo žádné „když“. Zabiju ji, děj se co děj. „Prostě ten tísňový maják vypni. Nejspíš jsi ještě pořád v kryostázi, ale přístroje tě probudily na minimální úroveň vědomí. Každopádně bys měla být schopná otevřít příkazový strom kryojednotky. Zastav to tísňové volání a přestaň mluvit do éteru.“

Další ticho, zpoždění způsobené vzdáleností mezi námi. Protahovalo se tak dlouho, až jsem skoro uvěřil, že si vzala moje varování k srdci.

Potom řekla: „Mám strach. Nepamatuji si, co se stalo. Byla jsem na lodi, a teď tady. Ani nevím...”

„Přestaň.“

„... kdo jsem.“

„Dobře mě poslouvej. Tohle není bezpečná oblast. Mám povinnost chránit svoje lidi a ty je ohrožuješ.“

„Kde to jsem?“

„Ve vesmíru, daleko odkudkoliv, kde jsi kdy chtěla být. A teď vypni ten maják.“

„Je mi hrozná zima.“

Dvacet vteřin poté maják ztichl. Buď se vypnul sám, nebo se jí podařilo najít příslušný příkaz. Dovolil jsem si trochu úlevně oddechnout. Těžko říct, jaké škody to tíšňové volání napáchalo. Ale uvítal jsem, že už z konzole neslyším to opakované pípání, a stejně tak jsem uvítal, že ušetřím raketu.

„Myslím, že to přestalo.“

„Dobře,“ zašeptal jsem. „Takže...”

„Prosím, pomoz mi.“

Spočítal jsem nový kurz, odvolal raketu a nařídil jí, aby se navedla na udržovací orbitu. Měli jsme sice prolétat stejným vesmírným prostorem, ale v úplně jinou dobu a úplně jinou rychlostí, takže nepřicházelo v úvahu, že bych ji tentokrát vyzvedl. Ale i raketu bez bojové hlavičky stálo za to zachovat.

Bude mi trvat tři týdny, než k ní doletím. Vlezl jsem zpátky do torporové komory, připojil se na kanyly a monitory a nastavil přístroje, aby mě vzbudily, až bude raketoplán dvě hodiny od objektu.

Její mrazák se osaměle vznášel v prostoru, daleko od zbylých trosek kosmické lodi. Pomalu se otáčel, takže jsem si ho mohl prohlédnout ze všech stran. Byla to obdélníková bedna se zaoblenými rohy a na jednom konci z ní trčel chomáč hadic a kabelů.

Kryogenická jednotka, ale jiného typu, než jaký jsem znal. Podle poškození na jednom konci – na opačném, než měl spáček hlavu – jsem soudil, že ji výbuch musel vyrvat z konstrukce nebo rámu, jenž nejspíš sloužil nějakému účelu, který samotná komora nemohla zastat. Jak dlouho ji mohla udržet naživu bez přísunu látek, které do jednotky proudily těmi přervanými kořeny? Napadlo mě, že se štěstím mohla přežít pár dnů, ale sotva tři týdny, které mi let k ní zabral.

Opatrně jsem se přiblížil. Používal jsem jenom pasivní čidla raketoplánu a spoléhal se na ambientní osvětlení. Pořád jsem se nemohl zbavit podezření, že by se mohlo jednat o vlčí past, o důmyslnou napodobeninu, která mě má přilákat. Ale čím blíže jsem byl, tím méně pravděpodobné mi to připadalo. Vypadalo to velice skutečně, velice přesvědčivě. Kapsle byla ožehnutá, zprohýbaná a poškrábaná a u nohou spáček pokrývala její plášť souvislá vrstva zčernalých bublin, nejspíš důsledek působení obrovského žáru. Na nepoškozeném konci zhruba v místech, kde měl mít pasažér obličej, se nacházel obdélníkový průzor. Sklo chránila železná mříž. Celkově působila kryojednotka starodávne a robustně.

Pomalu se otáčela. A těsně za oknem – bylo tam něco?

Klidná spící tvář zalitá narudlým světlem Michaela, jenom na kratičký okamžik.

Navedl jsem raketoplán do vzdálenosti pouhých pár metrů od mrazáku. Metry nebo kilometry, jestli to byla bomba, už dávno jsem byl moc blízko. Otevřel jsem pumovnici, vysunul manipulační ramena a pokoušel se rotující kryojednotku zachytit. Šlo to ztuha, ale po dvaceti minutách marného šátrání, míjení a lovení se mi konečně podařilo mrazák zkrotit natolik, abych ho dokázal vtáhnout do raketoplánu. Ještě že jsem tam neměl raketu, do pumovnice by se obojí nevešlo. Naštěstí měly mrazák i raketa skoro stejný tvar a velikost.

Uzavřel jsem pumovnici, natlakoval ji a otevřel vnitřní dveře. Kryogenní jednotka ležela na zemi průzorem ke mně, otočená hlavou k zádi lodi. Při náhlém přechodu do dýchatelné atmosféry se sklo za mříží orosilo a úplně skrylo to, co jsem si myslel, že jsem na okamžik zahlédl uvnitř.

Přišel jsem připravený se sluchátky na uších. Položil jsem na plášť mrazáku magnetickou přílepkou a natočil si mikrofon ke rtům.

„Slyšíš mě?“ zeptal jsem se opatrně. „Jmenuji se Miguel de Ruyter, jsem to já, s kým jsi před třemi týdny mluvila. Vytáhl jsem tě do své lodi. Na plášť tvojí krykomory jsem připevnil radiový vysílač a nastavil na něm stejnou frekvenci, přes kterou jsme spolu předtím mluvili. Odpověz, jestli mě slyšíš.“

Z mrazáku nepřišla odpověď, ale já ani žádnou nečekal. Dělal jsem všechno, co bylo třeba, i když jsem se smířil s tím, že je spáč uvnitř už nejspíš mrtvý, jinými slovy, že už nebude možné ho bezpečně oživit. Smrt přicházela v mnoha odstínech. V nejhlubším kryospánku jsou všichni mrtví: žádné myšlenky, žádný buněčný cyklus. Ale pořád se dají oživit – když mrazák funguje, jak má. Když se ale něco pokazí, tak se může těmi buňkami přehnat ničivá vlna, která je rozerve zevnitř, zpřetrhá spojení mezi nimi. V mozku ta spojení kódují všechno, co je pro nás nejdůležitější. Teplá mrtvola se šedou kaší rozsekaných nervových drah není o nic lepší než studená.

Na jiných planetách a v lepších časech byla vždy naděje na oživení. Ve Sluneční Dolině mohlo být i vytržení zubu nebo srovnání zlomené kosti složité. Obnovení poškozeného mozku poněkud přesahovalo naše možnosti.

„Odpočín si,“ řekl jsem jí, jako by na tom záleželo. „Teď už jsi v bezpečí a já tě odvezu na náš svět.“

Nechal jsem magnetickou přílepkou na místě a radiový kanál otevřený.

Odešel jsem dopředu a začal připravovat raketoplán na zbytek zpáteční cesty domů. Pár zážehů trysek, jedna dvě korekce trajektorie, trochu jídla do žaludku a mohl jsem si zase zalézt do torporové komory. S tou morbidní trofejí, kterou přivezu domů, ať si láme hlavu někdo jiný.

„Mluv se mnou.“

Její hlas vycházel z konzole, kam ho přenesl rádiový vysílač. Rozběhl jsem se do pumovnice, popadl rukavici a pokusil se jí seřít námrazu na zamřížovaném průzoru.

„Jsem tady,“ říkal jsem při tom do mikrofonu. „Jsi... v pořádku? Pamatuješ si něco z posledních tří týdnů?“

„Kde to jsem?“

Její hlas zněl pořád jako z dálky a neskutečně. Moc jasně a čistě, jako tóny, které vydává sklenice vína, když přes její okraj přejede te vlhkým prstem.

„V lodi. Zachránil jsem tě.“

„Zachránils mě?“

Naklonil jsem se blíž a pokusil se spatřit obličej pod průzorem. Zespodu byl ale pořád příliš zamlžený. Její tvář plula těsně pod ním a jako tmavooký měsíc vykukovala zpoza oblaků ledových krystalků.

„Něco se stalo. Bylas na lodi – na mnohem větší lodi, než je tahle. Došlo k nehodě... tvoje loď krátce po vstupu do tohoto systému vybuchla.“

„Nehodě?“

„Selhání motorů. Zdá se, že tebe výbuch odhodil pryč. Zachytil jsem tvůj signál. Jenom tvůj, nikoho jiného.“

„Bylo nás víc,“ řekla váhavě, jako by se jí vybavila nějaká mlhavá vzpomínka. „Musíš je najít. Nemůžu být jediná.“

„Myslím, že nikdo jiný to nepřežil. A i kdyby... obávám se, že nemáme jak je najít. Tys měla vysílač, nikdo jiný ho neměl.“

„Chci pryč z té bedny. Připadám si otupělá.“

„Nemám jak ti pomoci, dokud se nevrátíme do Sluneční Doliny. Až tam budeme, dobře se o tebe postarám.“

„Co je Sluneční Dolina?“

Popošel jsem k poškozenému konci kryogenické jednotky, odkud trčela změt přetrhaných hadic a kabelů.

„Bezpečné místo. Malá osada na planetě zvané Michaelin, která obíhá kolem hvězdy zvané Michael.“

„Ta jména neznám.“

„To není divu.“ V izolovaných rukavicích jsem prohlédl zpřetrhané kabely a snažil se najít známé technologie a funkce. „Můžu se zeptat... jestli si vzpomínáš na něco o sobě?“

„Byla jsem na lodi. Nalodili jsme se. Potom nás všechny uspali a řekli nám, že až se probudíme, budeme někde jinde. Jmenuju se...“ V tu chvíli se odmlčela, protože nedokázala najít odpověď, která jí měla přijít na jazyk sama od sebe. „Já nevím... nemůžu si vzpomenout.“

„Vzpomeň si,“ uklidňoval jsem ji a ohmatával dva tlusté kabely s kovovým středem, které mohly být od hlavního napájení. „Když řeknu ‚vlk‘... říká ti to něco?“

„Vlky jsme měli v horách za Zawinulovým Přístavištěm. Přivezli je na jedné z prvních lodí. Poslouchala jsem jejich vytí, když byly měsíce v úplňku.“

„To jsou jiní vlci. Ale je dobře, že si vzpomínáš na něco z domova. Zawinulovo Přístaviště.“ Vyslovil jsem to jméno pomalu, zamyšleně. „To je osada na Přístavu, myslím – jedné z prvních demarchistických planet. Pamatuješ si, kdy jste odtamtud odletěli?“

„Přesně ne. Jak jsi říkal, že se jmenuješ?“

Prohlédl jsem si další kabel. Měl kluzký úhořovitý povrch a jako by se mi pokoušel ovinout kolem prstů.

„Miguel de Ruyter.“

„Ty jsi pilot?“

„Ne.“ Usmál jsem se při té představě. „Správce.“

„Důležitý?“

Odešel jsem od mrazáku v pumovnici a otevřel rozvodnou skříň ve stěně raketoplánu. Za žlutočerně pruhovaným víkem se skrývala změt elektrických drátů a senzorových kabelů. Jako všechno ostatní v raketoplánu je někdo očividně už několikrát opravil a přizpůsobil.

„Poměrně vysoko v potravním řetězci.“

„Tak proč poslali zrovna tebe?“

„Poslal jsem se sám.“

Přinesl jsem si do pumovnice bednu s náradím. Otevřel jsem ji a hledal něco, co by mi pomohlo improvizovaně napojit mrazák na lodní systémy. Usoudil jsem, že to půjde, i když to nebude nic pěkného.

„Opravdu jsou všichni mrtví, Migueli de Ruytere?“

„Myslím, že ano.“

„Je špatné, že nic necítím?“

Otočil jsem se ke kryojednotce. Ta otázka mě zneklidnila, ale pokusil jsem se z ní vykroutit.

„Myslím, že je to úplně lidské. Na té lodi jsi nemusela znát živou duši. Na *Salmakis* putovalo mnoho z nás samostatně a s ostatními jsme neměli žádný kontakt. Poznávat jsme se začali, až když jsme založili osadu.“

„A teď?“

„Vytvořili jsme komunitu. Rodinu s pěti tisíci členy. Máme mezi sebou neshody jako v jakékoliv jiné rodině. Někdy jsou to hodně vážné neshody. Ale spojuje nás pouto jednoty. Všeobecné porozumění, vědomí vlastní zranitelnosti. Můžeš tomu říkat láska. Musíme se starat jeden o druhého, má-li kdokoliv z nás přežít. Bez náklonnosti a podpory ostatních občanů jsme zranitelní. Společně, když všichni sehrají svou roli, jsme dost silní, abychom se dokázali vlkům vyhnout. V dobrém i ve zlém už jsme tak přežili třicet let.“

„Myslím, že musíš být dobrý člověk, Migueli de Ruytere, když jsi opustil svou rodinu a přiletěl sem pro mě.“

„Tak to se pleteš.“

„Riskoval jsi život, opustil jsi své milované, a to všechno kvůli jedinému člověku, kterého ani neznáš.“

Byl jsem rád, že nevidí, jak mi ztuhly svaly ve tváři. „Dělal jsem jenom svoji práci.“